

خبرها

شورای اجتماعی کشور جایگاه قانونی تصمیم‌گیری ندارد

ایستنا : وزیر رفاه و تأمین اجتماعی گفت : به منظور جلوگیری از موازی‌کاری در برخی سازمان‌ها به خصوص سازمان بهزیستی ، طرحی از سوی شورای اجتماعی وزارت کشور تصویب شد که براساس آن تفکیک وظایف در این سازمان صورت می گیرد.
مهندس پرویز کاظمی افزود : بسیاری از کارهایی که از سوی سازمان بهزیستی انجام می‌شود، جزء وظایف این سازمان نیست؛ به عنوان مثال جمع‌آوری متکدیان از سطح شهر برعهده نیروی انتظامی، شهرداری‌ها و وزارت کشور است و وظیفه سازمان بهزیستی نگهداری از متکدیان بی خانمان، بی‌سرپرست و بی‌بضاعت است. وی اظهار کرد : از دیگر اقدامات بهزیستی نگهداری از برخی بیماران مبتلا به ایدز است که این کار هم بر عهده وزارت بهداشت است. کاظمی با اشاره به تکذیب انحلال سازمان بهزیستی از سوی شورای اجتماعی وزارت کشور گفت : شورای اجتماعی وزارت کشور جایگاه قانونی برای تصمیم‌گیری در این کار ندارد و این سازمان دارای لایحه قانونی تشکیل است و فقط وظایفی که به طور موازی و تعریف نشده مشخص شود واگذار می‌شود همچنین سیاست‌های اتخاذ‌شده از سوی دولت واگذاری بخش‌های مشخص‌شده برای تصدی‌گری است.

کتیبه‌های ایرانی در حال بازگشت از آمریکا است

فارس : معاون فرهنگی و ارتباطات سازمان میراث فرهنگی و گردشگری با بیان اینکه از چند هزار قطعه کتیبه ایرانی چند صد قطعه آن هنوز به ایران تحویل داده نشده است، گفت : با تصمیم کتبی دانشگاه شیکاگو این چند صد قطعه نیز در حال برگشت است.
علیرضا سجادیور درباره آثار ملی ایرانی امانت در دانشگاه شیکاگو اظهار داشت : این موضوع داستانی طولانی دارد و اصلاً به شکلی که یکی از مورخان کشور گفته نیست. وی با بیان اینکه شیطنت‌هایی برای مصادره کتیبه‌های ایرانی صورت گرفته است، افزود : اولاً آمریکا برای مصادره این اموال موفق نخواهد شد، ثانیاً اگر اتفاقی بیفتد امنیت انتقال اشیای موزه‌ای را در سراسر جهان از دست می‌دهد و هرگز آمریکا چنین کاری را نخواهد کرد.
سجادیور تصریح کرد : این آثار چندین سال قبل از پیروزی انقلاب برای مطالعه به دانشگاه شیکاگو داده شد و این موضوع را که سازمان میراث فرهنگی هیچ تلاشی برای بازگرداندن این آثار صورت نداده است قبول نداریم زیرا پس از آنکه میراث فرهنگی متوجه این موضوع شد تلاش‌های گسترده‌ای انجام داد به نحوی که بخش عمده‌ای از آثار برگردانده شد. وی گفت : دانشگاه شیکاگو بر مالکیت ایران بر این قطعات موافقت کامل دارد. سجادیور با بیان اینکه دانشگاه شیکاگو برای مالکیت ایران نسبت به کتیبه‌ها حکم رسمی صادر کرده است، گفت : به زودی بقیه آثار به ایران بازمی‌گردد. وی ادامه داد : با موزه‌های بزرگ دنیا هماهنگی شده است که حتی نسبت به بیان این موضوع واکنش نشان دهند زیرا این کار می‌تواند اعتماد کامل را بین تبادل‌الاعلی بین موزه‌های بزرگ دنیا بر هم بزند. سجادیور در پایان تأکید کرد : اگر دولتی اشتباهی چنین فاحش را انجام دهد خود را در طول تاریخ باستان‌شناسی دنیا بدنام می‌کند و این احتمال ضعیفی دارد.

امروز هشتاد و دومین سالمرگ میرزاده عشقی است. شاعری انقلابی که دوازدهم تیرماه ۱۳۰۳ به دستور رضاشاه در حیاط خانه خود به قتل رسید. گزارشی که می‌خوانید داستان جست‌وجوی خانه عشقی در تهران و سپس یافتن خانواده او در همدان است. این جست‌وجو یک سال پیش در چنین روزی با هدف کشف اسناد و تصاویری از زندگی و مرگ عشقی آغاز شد و هفته گذشته با دستیابی به این اسناد که به زودی در کتابی با عنوان «میرزاده عشقی» منتشر خواهند شد پایان یافت. آنچه می‌خوانید حاوی ناگفته‌هایی درباره این شاعر مبارز است.

■ **تهران**

به دنبال خانه‌ای که میرزاده عشقی، هشتاد سال پیش در آن به قتل رسیده روانه خیابان صف شدم. اینجا سه‌راه سپهسالار است. منطقه‌ای که همچون سایر نقاط قدیمی این پایتخت تیره‌بخت، عمری است نعلش تاریخ‌اش را به دوش می‌کشد. آفتاب تابستان پیرحم و یک‌کلام است و صاحبان مشاغل شرافتمندانه با انواع وسایل نقلیه گوش‌خراش به زندگی هجوم می‌برند. چه کسی می‌داند کوچه قطب‌الدوله کجاست؟ در متتاهاله خیابان بود پدید

تهران، برون شهر، خرابه یکی بنای
این اواخر خیلی تنگدست بود.
اتفاقی در بیرونی خانه مهدیخان
واقع در سه‌راه سپهسالار،
کوچه قطب‌الدوله اجاره کرده بود
با پسرعمویش میرمحسن خان.
عصرها را در ایوان آن خانه
با ملک‌الشعرا بهار می‌نشستند
به گپ و گفت و سرودن شعر.
محمدرضای کردستانی معروف به میرزاده عشقی، قدرت ستیز و سریزرگ، حالا مدیر نشریه قرن‌یستم است و به تیش زبان مشهور.

■ ■ ■

– هشتاد سال پیش؟ خانه پدری نیست؟
بعد است پیدا کنید.
نومید بازگشتم؟ از ردیای تاریخ هشتادساله را در پایتخت تمدن
هفت هزارساله یافتن.
چند ماه گذشت. به یاری یادداشت‌های سعید نفیسی
دریافتم که نام کوچه قطب‌الدوله
با قتل‌شاعر به کوی عشقی
تغییر یافته است.
بار دیگر راهی سپهسالار شدم.

■ ■ ■

تیرماه ۱۳۰۳؛ شاعر هراسان برخاسته و دارد از پنجره آهنی مشرف به کوچه بیرون را می‌نگرد.
«ساعت دوازده است هلا نیمه‌شب رسب.
...»
خواب دیده در یکی از اتاق‌های نظمیه محبوس است. ناگهان خاک زیادی از روزن سقف شروع به ریختن می‌کند و او زیر آوار مدفون می‌شود.
دقایقی دیگر چشم انداز کوچه را ترک کرده،
دلواپس به پستری می‌رود.
چند روز بعد، به ضرب گلوله سرگردگان رضاشاه در حیاط خانه خود به قتل می‌رسد و می‌رسد به من.
... آن‌نیم به مرگ طبیعی شوم
هلاک /ین کاسه خون به بستر راحت هدر کنم

دوازده‌ساله بود که انقلاب مشروطه به پیروزی رسید و چهارده‌ساله بود که محمدعلی‌شاه مجلس را به توپ بست. نوجوانی او در پریشانی و آشوب مملکت گذشت.
...

سه‌راه سپهسالار اینجا نیست،
باید بروید طهیرالاسلام!
صفی‌علیشاه، خیابان خیام.
بر دیوار خانه‌ای که نش کویچه قرار گرفته
با اسیری نوشته شده «کوی عشقی».
دریغ که هیچ ردی از تاریخ در این کوچه به جا نمانده است.
باریکه بن‌بستی به نام «ثابت‌قدم» از اواسط آن منشعب شده.
حس غریبی می‌گوید که کوی عشقی اینجاست.
ساختمانی فرسوده در انتهای آن به چشم می‌خورد.
ممکن است بتوان از اهل این خانه اطلاعاتی به‌دست آورد:
– خانه عشقی؟
بله، خرابیش کردند.
به جایش

دریغ از راه دور و رنج بسیار

سولماز نراقی

سولماز نراقی

آن ساختمان سفید را ساختند که نش ثابت قدم است. «امان از خویش را بی‌خانه دیدن. . .»
کلیدی چرخید؛ هنریک ارمنی از شش سال پیش در این خانه سکونت دارد اما تاریخچه‌اش آن را نمی‌داند. این منطقه از قدیم الایام، سکونت‌گاه ارمنه بود.

وقتی که عشقی تیر خورد، همسایه ارمنی او کاترین، بدن نیمه‌جان‌ش را به داخل خانه کشاند. هنریک آقای بابایی صاحب قبلی خانه را می‌شناسد و می‌گوید خانه مهدیخان را او خراب کرده و به جایش ساختمان کنونی را ساخته است. تلفن بابایی را می‌دهد و می‌رود و کلیدی که باز می‌چرخد در قفل می‌گود: «باغبان زحمت مکش کز ریشه کنند این درخت. . .»
در مسیر بازگشت، از اتفاق گذارم به کوی نفیسی می‌افتد. – خانه سعید نفیسی اینجاست؟–
بله، این هم پسر اوست که دارد می‌آید!

■ ■ ■

سعید نفیسی تنها کس در میان تمام معاصران عشقی است که کامل‌ترین تصویر را از او در خلاصه‌م‌ترین و مصنفانه‌ترین عبارت‌ها ارائه می‌دهد. خانه نفیسی که تنها یک خیابان با کوی

عشقی فاصله دارد، دیدارهای آن دو را در کافه‌های لاله‌زار، آن‌گونه که قلم شیوای نفیسی روایت کرده، به یاد می‌آورد. درون اتوبیل مریدی با شباهت بسیار به سعید نفیسی نشسته است. بی‌درنگ او را صدا می‌زنم. استقبال گرمی می‌کند و می‌گوید که از مرادوات پدرش با عشقی چیزهایی می‌داند. در ملاقات بعدی معلوم می‌شود که کس دیگری را با عشقی اشتباه گرفته بوده است، با این‌همه دیدار او خود دستاوردی دیگر داشت. رامین نفیسی مهندس ساختمان است. او با دست‌کاری‌های ظریفی در داخل خانه پدری آن را به دفتر کار خود تبدیل کرده است. نفیسی تمام نشان‌های افتخار پدر، لباس فارغ‌التحصیلی‌اش، نخستین ماشین تحریر و دستگاہ نمایشگر اسلاید او را همراه با نسخه‌های خطی آثارش در جای مناسبی نگهداری می‌کند و امیدوار است که یک روز آنها را به نمایش درآورد. او از تلاشی نافرجام برای تأسیس بنیاد نفیسی

خوش را می‌داند. هر چند «دردیست درد ما که مداوا نمی‌شود

/ با نام مرده مملکت احیا نمی‌شود»

■ **همدان**

عشقی در سال۱۲۸۸ ش. برای اتمام تحصیلات خود از همدان به تهران رفت. سه ماه بعد به زادگاه خود بازگشت و چهار ماه بعد به اصرار پدر، برای تحصیل علم پایتخت شد، اما سر کار ترویج آتین شیع در میان کردها بوده است. پس از آن املاک از رشت و بندر انزلی در آورد و دوباره به تهران عزیمت کرد. عشقی در ۱۸سالگی (۱۲۹۲ش.) نشریه «نامه عشقی» را که فقط یک ورق یعنی دو صفحه (پشت و رو) بود در شهر همدان منتشر می‌ساخت و این بدان معناست که در این زمان ساکن همدان بوده است. شاید بتوان نشانی از عشقی در این شهر یافت.

■ ■ ■

کوه الوند که شهر همدان دامش است / جامه سبز به بر دارد و طوطی منش است در وازه شهر همدان
با چشم انداز قاطع

کوه الوند مرا به نخستین پایتخت ایران و زادگاه میرزاده عشقی دعوت می‌کند.
بیقرار دیدار با خانواده «هنری» هستم؛ فرزندان خواهر میرزاده عشقی که مرا با گرمی به شهر خود فراخوانده‌اند.

■ ■ ■

این جزیره خرم که در یکی از خوش آب و هواترین مناطق همدان قرار گرفته است، شامل چند خانه – باغ زیباست که هر کدام به یکی از فرزندان مرحومه صفیه عشقی تعلق دارند. آنها که پس از سالیان سال کار و زندگی در تهران، امروز در زادگاه‌شان گرد هم آمده‌اند به پیشینه خود، علی‌الخصوص دایی شهیدشان دلبستگی بسیاری دارند. این خانواده فرهیخته، تنها حافظان نغمه‌های ضبط‌نشده نخستین اپرای ایرانی، سروده میرزاده عشقی هستند. ظاهراً عشقی که اهداف روشنگرانه‌ای از سرودن اشعار و تصنیف‌های وطنی داشته، جزئیات آن را با دقت و وسواس به فرزندان کوچک خانواده تعلیم می‌داده است. حافظه کودکی و نیز عرفی که خواهران و برادران عشقی خاصه پس از مرگ وی نسبت به او داشته‌اند، منجر می‌شود که ملودی‌های این اپرا، سینه به سینه نقل شده به فرزندان بعدی برسد. اکنون در حافظه تنی چند از بازماندگان عشقی، همت اصحاب موسیقی ایران را انتظار می‌کشد. پریخ هنری (۱۳۱۸ش.) قصه‌ای را همراه با یک بیت منتشر نشده از عشقی روایت می‌کند که با گفته‌های علی اکبر مشیرسلیمی گردآورنده کلیات مصور عشقی مغایرت دارد. او می‌گوید که پدر عشقی موافق عزیمت او از همدان به تهران نبود. به همین علت هرگز او را از حمایت مالی خود بهره‌مند نکرد. عشقی در واکنش به رفتار پدر بیتی سرود که مربوط به ۱۶ سالگی اوست:
آخر پدر اصفاف بده این پدری بود؟
این رسم پدریاری از یک پسری بود؟
مهین هنری تصویربرداری کرد (۱۳۱۶ش.) از علاقه وافر پدر خود به اشعار عشقی می‌گوید که به ازدواج وی با مادر او یعنی خواهر میرزاده عشقی می‌انجامد. او سپس نغمه‌هایی از اپرای رستاخیز را که از مادر خود آموخته می‌خواند. مهین هنری نقاش است و بیشترین شباهت ظاهری را به دایی خود دارد. بهروز هنری (۱۳۲۷ش.) می‌گوید: خانه عشقی در همدان اوایل انقلاب کوبیده شد. ۳۰ سال پیش فردی به نام ایرج زهری از این خانه تصویربرداری کرد. چون خیال داشت فیلمی درباره میرزاده عشقی بسازد، از جزئیات خانه و حتی اتاق میرزاده عشقی تصاویر دقیقی را ضبط کرد. این فرد الان ساکن آلمان است و فیلم‌هایی که در اختیار دارد، تنها تصاویری است که از محل زندگی عشقی در همدان باقی مانده است. فرزندان خواهر عشقی با نهایت تاسف از اسناد ارزشمندی یاد می‌کنند که هریک به دلیلی نابود شده‌اند، هرمز هنری (۱۳۲۲ش.) صحنه‌ای را به خاطر می‌آورد که مادرش در حالی که رازدار اشک می‌ریخت، نامه‌های عشقی و نسخه‌هایی از روزنامه قرن یستم را پاره می‌کرد. – آن زمان هیچ کدام از ما به ارزن این مدارک اقتدر آگاه نبودیم که جلوی او را بگیریم. «ز دلم دست بردارید که خون می‌ریزد. . .»

■ **تهران**

به یاری بهروز هنری به سراغ شمس الملوک خانم یکی از کهنسال‌ترین بازماندگان خاندان عشقی رفتم که به‌رغم کهنولت سن، قریحه شعری و حافظه‌ای بسیار قوی داشت. او دختر میرشمس‌الدین برادر ناتنی میرزاده عشقی و به عبارتی دخترعموی ناتنی او اما مشرف خانم، زن تهرانی سیدالوقاسم، پدر میرزاده عشقی است. با اطلاعاتی که این زن از شوهر خانوادگی خود می‌دهد معلوم می‌شود که عشقی ریشه‌ای اصفهانی دارد. ظاهراً جدش حاج میرابوتراب اصفهانی در تهران وزیر محمدشاه قاجار بوده است. پسران او حاج میرمحمدو و امین‌التجار به دستور دربار هر سال محرم‌ده شبانه‌روز به مردم شام و ناهار می‌دادند. یک روز حاکم کردستان برای گرفتن وام به سراغ آنها می‌رود. مدتی بعد هنگامی که آقایان برای دریافت وجه خود به کردستان دعوت می‌شوند، حاکم از آنها می‌خواهد که در این شهر بمانند و تکیه‌هایی مشابه تهران را برگزار کنند. ظاهراً هدف او از این کار ترویج آتین شیع در میان کردها بوده است. پس از آن املاک بسیاری در منطقه قروه سنجند به نام این خانواده شده، لقب کردستانی به آنان داده می‌شود. سیدابوالقاسم، فرزند میرمحمدخودا پس از چندی به همدان مهاجرت می‌کند و بیگم‌خانم را به زنی می‌گیرد. او از این زن صاحب شش فرزند می‌شود که نخستین آنها میرزاده عشقی است. خانه شمس‌الملوک خانم را ترک می‌کنم. آهنگ عصای پیرزن که سرود سرنوشت آدمی است در راهرو می‌پیچد؛ دریغ از راه دور و رنج بسیار.

به یاری بهروز هنری به سراغ شمس الملوک خانم یکی از کهنسال‌ترین بازماندگان خاندان عشقی رفتم که به‌رغم کهنولت سن، قریحه شعری و حافظه‌ای بسیار قوی داشت. او دختر میرشمس‌الدین برادر ناتنی میرزاده عشقی و به عبارتی دخترعموی ناتنی او اما مشرف خانم، زن تهرانی سیدالوقاسم، پدر میرزاده عشقی است. با اطلاعاتی که این زن از شوهر خانوادگی خود می‌دهد معلوم می‌شود که عشقی ریشه‌ای اصفهانی دارد. ظاهراً جدش حاج میرابوتراب اصفهانی در تهران وزیر محمدشاه قاجار بوده است. پسران او حاج میرمحمدو و امین‌التجار به دستور دربار هر سال محرم‌ده شبانه‌روز به مردم شام و ناهار می‌دادند. یک روز حاکم کردستان برای گرفتن وام به سراغ آنها می‌رود. مدتی بعد هنگامی که آقایان برای دریافت وجه خود به کردستان دعوت می‌شوند، حاکم از آنها می‌خواهد که در این شهر بمانند و تکیه‌هایی مشابه تهران را برگزار کنند. ظاهراً هدف او از این کار ترویج آتین شیع در میان کردها بوده است. پس از آن املاک بسیاری در منطقه قروه سنجند به نام این خانواده شده، لقب کردستانی به آنان داده می‌شود. سیدابوالقاسم، فرزند میرمحمدخودا پس از چندی به همدان مهاجرت می‌کند و بیگم‌خانم را به زنی می‌گیرد. او از این زن صاحب شش فرزند می‌شود که نخستین آنها میرزاده عشقی است. خانه شمس‌الملوک خانم را ترک می‌کنم. آهنگ عصای پیرزن که سرود سرنوشت آدمی است در راهرو می‌پیچد؛ دریغ از راه دور و رنج بسیار.

به یاری بهروز هنری به سراغ شمس الملوک خانم یکی از کهنسال‌ترین بازماندگان خاندان عشقی رفتم که به‌رغم کهنولت سن، قریحه شعری و حافظه‌ای بسیار قوی داشت. او دختر میرشمس‌الدین برادر ناتنی میرزاده عشقی و به عبارتی دخترعموی ناتنی او اما مشرف خانم، زن تهرانی سیدالوقاسم، پدر میرزاده عشقی است. با اطلاعاتی که این زن از شوهر خانوادگی خود می‌دهد معلوم می‌شود که عشقی ریشه‌ای اصفهانی دارد. ظاهراً جدش حاج میرابوتراب اصفهانی در تهران وزیر محمدشاه قاجار بوده است. پسران او حاج میرمحمدو و امین‌التجار به دستور دربار هر سال محرم‌ده شبانه‌روز به مردم شام و ناهار می‌دادند. یک روز حاکم کردستان برای گرفتن وام به سراغ آنها می‌رود. مدتی بعد هنگامی که آقایان برای دریافت وجه خود به کردستان دعوت می‌شوند، حاکم از آنها می‌خواهد که در این شهر بمانند و تکیه‌هایی مشابه تهران را برگزار کنند. ظاهراً هدف او از این کار ترویج آتین شیع در میان کردها بوده است. پس از آن املاک بسیاری در منطقه قروه سنجند به نام این خانواده شده، لقب کردستانی به آنان داده می‌شود. سیدابوالقاسم، فرزند میرمحمدخودا پس از چندی به همدان مهاجرت می‌کند و بیگم‌خانم را به زنی می‌گیرد. او از این زن صاحب شش فرزند می‌شود که نخستین آنها میرزاده عشقی است. خانه شمس‌الملوک خانم را ترک می‌کنم. آهنگ عصای پیرزن که سرود سرنوشت آدمی است در راهرو می‌پیچد؛ دریغ از راه دور و رنج بسیار.

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa

sharghnew

sharghnewsp

shargh

sharghnewspa